

der er fremhævet derimod i Udkastets Motiver, findes saadan Forpligtelse for Husbonden at være begrundet i, at den Sygdom, som han efter sin Formening bør bekoste Helbredelsen af, i Et og Alt er paadræget under Opsyldelsen af en Pligt, som Tjendet ikke kunde eller burde forsømme, og dette med Husbondens Arbeides Udførelse forbundne Tab maa denne bære, ligesaavel som ethvert andet, som kan opstaae ved extraordinaire Uheld. Det bliver derimod en ganske anden Sag, naar Tjendet ved Uagtsomhed og Skjodesløshed er kommet til Skade, eller vel endog imod Husbondens Tilslædelse har paataget sig det Arbeide, som har forvoldet hans Sygdom.

Det er dog Fleertallets (Beutner, Jørgensen, Røster, Mølvyd, Thalbiger) Mening, at den med Bestemmelsen i Forordningen af 25 Marts 1791 § 19 overeensstemmende Betragtningssmaade af denne Sag ikke bør gjøres gjældende i sin fulde Udstrækning, men at det, at Tjendet kommer til Skade under Arbeide for Husbonden, ikkun bør have den yderligere Virkning, at han i saadant Tilfælde bør foruden Løn og Kost tillige betale Omkostningerne ved Tjendets Guur og Pleie til Tjenestens lovlige Ophjælpelse.

Mod Redactionen af § 36 bemærkes, at det synes, som Ordene „at paalægge det overanstrengende og noget med særegen Fare forbundet Arbeide“ skal forklare det Foranstaaende „utilbørligt Forhold“; for at undgaae saadan, som det formenes, feilagtig Forstaaelse, bør der skee en Omsætning af Ordene, som nedenfor foreslaaes.

I § 37 synes Ordene „eget utilbørligt Forhold“ for stærkt betegnende; de bør hellere ombyttes med „et det tilregneligt eller uforsvarligt Forhold“; thi Meningen er dog, at enhver Sygdom og Skade, som Tjendet selv er Skyld i, og som kan paapeges som paadræget ved eget Forhold, skal Tjendet i Regelen alene bære Følgerne af. Det sees ogsaa af Motiverne p. 33, at der henregnes under denne § Tilfælde, som ikke kunne siges at være Følge af det, som almindeligt kaldes „utilbørligt Forhold“, idet qvindeligt Tjendes Svangerskab gaaer her ind under.

Man foreslaaer dog at beholde Udkastets Udtukt i § 37.

Til § 40 bør tilføies den Bestemmelse, at Tjende kan istedetfor at indlægges i et offentligt Sygehuus forlange sig henlagt hos Forældre og Slægtninge, hvilke, om de ønske det, formeentligen bør kunne fordre Kostpenge for Tjendet efter Egnens Skik.

Da det kan hændes, at Præsten boer sjernt fra den Syges Opholdssted, eller at han ikke kan komme tilstede saa hurtigt som nødvendigt, og det derhos ikke er givet, at denne Embedsmand bedre end andre erfarne Mænd paa Stedet forstaaer sig paa at bedømme de i § 41 omhandlede Forhold, foreslaaes det, at der efter „Sognepræsten“ tilføies „eller en anden paalidelig Mand“. Ordene „at formene“ gjor, som det synes, hele Erklæringen temmelig betydningsløs; men Vedkommende ville vel i Reglen ikke indlade sig paa en bestemt Udtalelse.

Med Hensyn til § 41 bemærkes endvidere, at dens Indhold har tvende Ting for sig, at forebygge Smittens Udbredelse og at flikke Tjendet imod at blive udsat for Fare ved ubetimelig Fjhtning. Det er kun den sidste Deel af Paragraphen, der vedkommer Tjendeloven.

I Henhold til Foranstaaende fremkommer følgende Forslag:

1. at i § 36, Ordene „som Følge — Arbeide“ forandres til: „ved at der paalægges det overanstrengende eller noget med særegen Fare forbundet usædvanligt Arbeide eller ved andet utilbørligt Forhold fra Husbondens Side.“
2. (Af Udvalgets 5 Medlemmer): At i § 37 i første Linie „utilbørligt“ forandres til „tilregneligt eller uforsvarligt.“
3. Af Man: at der indskydes en § 36, b saalydende: Hvis et Tjenestetjende, ved at arbejde for sin Husbond, kommer til Skade paa Helbred eller Lemmer, skal Husbonden drage Omsorg for det og bekoste Helbredelsen.